

Arrest

nr. 101 233 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 5 december 2012 houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De thans bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Nasalcë (gemeente Bujanovc) en bent u Servisch staatsburger. Uw vader streed tijdens de oorlogen in Kosovo en Zuid-Servië aan de zijde van het UÇK (Kosovo Bevrijdingsleger) en het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanovc). Hij was commandant. Na deze oorlogen gebeurde het af en toe dat de Servische gendarmerie in jullie woning binnenviel om een huiszoeking te verrichten. Gezien u toen erg jong was,

heeft u hiervan maar weinig herinneringen. U herinnert zich wel erg levendig de laatste keer dat de gendarmerie binnenviel. Dit was op 2 mei 2012. Uw vader, uw broer en u werden elk apart ondervraagd. De gendarmen riepen luid en beschadigden in hun zoektocht naar illegale wapens enkele meubels. Ze bleven ongeveer anderhalf uur. Toen ze vertrokken waren, diende uw vader bij de politie tevergeefs klacht in. Enige tijd later – in de loop van de maand juni of juli – werd u op straat in Bujanovc door drie onbekenden bedreigd. Uw belagers snauwden u in het Albanees met een zwaar accent toe dat ze u iets zouden aandoen om uw vader te treffen en zo wraak te nemen voor hetgeen hij tijdens de oorlog gedaan heeft. Ze besloten dan ook dat u beter uit Servië zou vertrekken. U sprak over deze gebeurtenis met uw vader, maar jullie dienden geen klacht in omdat dit toch geen zin zou hebben. U verliet Servië niet onmiddellijk omdat u nog niet over het nodige budget beschikte. U ging wel af en toe naar het nabijgelegen Kosovo, waar er familie en vrienden van u wonen. Uiteindelijk verliet u eind oktober 2012 Servië. Op 8 november 2012 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde niet naar Servië terug te kunnen keren omdat uw leven er bedreigd wordt. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw (erg beschadigde) identiteitskaart, uitgereikt op 22 mei 2009; uw paspoort, uitgereikt op 17 maart 2010; uw geboorteakte, uitgereikt op 10 juli 2006; uw vaders lidkaarten ter staving van zijn lidmaatschap van het UÇK en het UÇPMB; een attest, d.d. 26 oktober 2012, ter staving van uw vaders activiteiten tijdens de oorlog voor het UÇK en het UÇPMB; een attest van de Council for Human Rights, d.d. 28 oktober 2012, en een attest van de voorzitter van Nasalcë, d.d. 29 oktober 2012, waarin de door u aangehaalde problemen bevestigd worden.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Servië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen en uit uw paspoort blijkt immers dat u na de inval van de gendarmerie op 2 mei 2012 en na de bedreigingen door drie onbekenden op straat in juni of juli 2012 verschillende malen naar Macedonië en Kosovo ging en dat u toen telkens naar uw woonst in Servië terugkeerde. Bovendien bleef u na de bedreigingen, die volgens u uw rechtstreekse vluchtaanleiding vormden, nog meerdere maanden probleemloos in Servië (CGVS, p. 2; p. 4; p. 10-11). Geconfronteerd met uw laattijdig vertrek uit Servië en uw veelvuldige bezoeken aan Macedonië en Kosovo, repliceerde u dat u de economische middelen niet had om eerder naar België te komen en dat u niet wist waar u in Kosovo moest verblijven (CGVS, p. 11). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u voordat u in de problemen kwam, i.e. voor mei 2012, een maand bij een vriend in Kosovo kon verblijven. Bovendien had u familie in Kosovo. Overigens is het merkwaardig dat, gelet op de beperkte financiële middelen die hiervoor nodig zijn, u meerdere maanden nodig had om het nodige geld te verzamelen om uw busticket naar België te financieren. Bovenstaande bevindingen doen dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid en/of vrees van de door u voorgewende vrees.

Dat de geloofwaardigheid van uw vrees op de helling staat, blijkt tevens uit een aantal merkwaardigheden betreffende de door u aangehaalde bedreigingen. Zo is het bevreemdend dat u niet eens wist of uw broer, die exact hetzelfde profiel als u heeft, en uw vader eveneens door onbekenden

werden bedreigd. U heeft hen dat zelfs niet eens gevraagd (CGVS, p. 4). Voorts gaf u aan dat u vernomen had dat het vaak gebeurde dat zonen van UÇPMB-strijders bedreigd werden en dat het zelfs vaak gebeurde dat ze gearresteerd werden. Toen u gevraagd werd of u concrete voorbeelden kon geven, moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 7). Verder is het hoogst merkwaardig dat u nooit met uw vrienden over de door u ondergane bedreigingen gesproken heeft. Als uitleg hiervoor zei u dat u de zaak niet wilde opblazen en dat u er het nut niet van in zag (CGVS, p. 7-8), hetgeen geen steek houdt. Ten slotte is het opmerkelijk dat in het document van de voorzitter van uw dorp Nasalcë, d.d. 29 oktober 2012, melding gemaakt wordt van voortdurende bedreigingen en druk door de politie.

Hiermee geconfronteerd, zei u dat u geen problemen had met de politie, maar dat onbekenden u bedreigden. U veronderstelde dat degene die het document opgesteld had politie en gendarmerie door elkaar gehaald had (CGVS, p. 8). Deze merkwaardigheden en incoherenties betreffende de door u ondergane bedreigingen in de loop van juni of juli 2012 ondermijnen wederom uw geloofwaardigheid. Zelfs al zou er geloof kunnen gehecht worden aan deze bedreigingen, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van deze gemeenrechtelijke problemen geen of onvoldoende beroep kon doen - of bij een eventuele herhaling van problemen met hem in geval van een terugkeer naar Servië zou kunnen doen - op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hoger autoriteiten. U heeft immers nooit klacht ingediend naar aanleiding hiervan. U deed dit niet omdat u de daders niet kende, omdat eerdere klachten van uw vader naar aanleiding van de invallen van de gendarmerie in jullie woning niet in overweging werden genomen en omdat u vond dat uw vader zich daarmee moest bezighouden (CGVS, p. 5; p. 7). Deze uitleg voor uw nalaten is echter niet afdoende.

Indien u bij problemen geen klacht indient, kunnen de autoriteiten ook niet optreden en een onderzoek openen naar de identiteit van de daders. Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader daadwerkelijk bij de politie klacht indiende naar aanleiding van de invallen van de gendarmerie. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u de klachten van uw vader bij de politie met documenten kon staven. U kreeg drie dagen de tijd om deze documenten aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke documenten vooralsnog, hoewel de termijn reeds verstreken is, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele uitleg aan het Commissariaat-generaal gegeven heeft voor het nog steeds ontbreken ervan. Bovendien had u weinig informatie betreffende deze klachten. Zo wist u zelfs niet eens wanneer precies uw vader klacht had ingediend naar aanleiding van de inval van 2 mei 2012 (CGVS, p. 10). Voorgaande bevindingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw vaders politiekachten. Wat er ook van zij, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard – zoals de door u aangehaalde bedreigingen – klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Uit de info blijkt dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren vervult. Zo treedt de MEP op in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u geen klacht kon indienen naar aanleiding van de door u aangehaalde gemeenrechtelijke feiten. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput.

Wat de algemene situatie in de regio Zuid-Servië betreft, dient ten slotte te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstan oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging. In dit verband verklaarde u dat de gendarmerie verschillende malen in jullie woning binnengevallen zijn omdat uw vader vroeger in Kosovo en in Servië voor het UÇK en het UÇPMB had gestreden. U herinnerde zich slechts één inval, i.e. de inval van 2 mei 2012; de andere invallen dateren van jaren geleden. Wat de inval van 2 mei 2012 betreft, kan er vooreerst gewezen worden op het feit dat in het door u neergelegde document van de Council for Human Rights, d.d. 28 oktober 2012, gesproken wordt over verwondingen (fysieke schade) naar aanleiding van deze inval. Nochtans verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat er bij deze inval niemand is gewond geraakt en dat u geen weet had van fysiek geweld gepleegd door de gendarmerie (CGVS, p. 6; p. 9). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat uw vader misschien een slag gekregen heeft zonder dat u hiervan op de hoogte werd gebracht (CGVS, p. 9). Dit kan echter bezwaarlijk als afdoende uitleg beschouwd worden. Deze ongerijmdheid ondermijnt dan ook enigszins de geloofwaardigheid van de door u geschetste (omstandigheden van de) inval door de gendarmerie op 2 mei 2012. Hoe dan ook kan er opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u persoonlijk door de gendarmerie werd geïnterviewd. U werd weliswaar door de gendarmerie ondervraagd, maar de ondervraging ging enkel over uw vaders activiteiten. Hoewel u deze ondervraging als een mishandeling beschouwde, werd u hierbij niet fysiek aangepakt. Toen er geen wapens gevonden werden, verliet de gendarmerie jullie woonst en sindsdien ondervonden noch u noch uw familieleden nog problemen met de gendarmerie (CGVS, p. 2; p. 5-6; p. 11). De inval van 2 mei 2012 betreft bijgevolg een eenmalige gebeurtenis die geenszins gelijkgesteld kan worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit blijkt overigens tevens uit het feit dat u, zoals reeds eerder aangehaald werd, sinds de gebeurtenissen van 2 mei 2012 meermaals uw land verliet en telkens naar uw woonplaats terugkeerde. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt niet getwijfeld. De documenten van het UÇK en het UÇPMB tonen uw vaders oorlogsverleden aan. Dit gegeven staat evenmin ter discussie. De attesten van de Council for Human Rights en van de voorzitter van Nasalcë doen evenmin afbreuk aan bovenstaande beslissing. Het betreft hier immers gesolliciteerde documenten waarvan de inhoud, zoals hierboven reeds is gebleken, niet volledig met uw verklaringen in overeenstemming kan worden gebracht en waarvan de bewijskracht bijgevolg minimaal is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt :

“Enig middel op grond van de schending van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus schendt.

Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag tegen mijn verzoeker gewezen heeft;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat de tegenpartij op deze manier haar plicht tot motivering verzuimd heeft, terwijl deze plicht door alle administratieve overheid bij elke beslissing neming gerespecteerd dient te worden;

Dat de gewezen beslissing op een volledig stereotiepe manier gemotiveerd wordt;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering van de tegenpartij eist dat zij de individuele situaties beschouwt en dat zij alle overwegingen in rechte en in feite die haar beslissing ten gronde liggen uitlegt;

Dat het toch vanzelfsprekend was dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat er in ieder geval beschouwd dient te worden dat de tegenpartij in casu de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 schond;

Dat de bestreden beslissing inderdaad geen rekening houdt met de situatie in feite van de verzoekster ;

2. Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat artikel 1 van de Conventie van Genève wat volgt voorziet:

"Een persoon wordt als vluchteling aangemerkt die wegens een gegronde angst om te worden vervolgd op basis van ras of etnische afkomst; religie, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke mening, buiten zijn eigen land verblijft en geen gebruik kan maken, of op grond van een dergelijke angst geen gebruik wil maken van de bescherming van dat land..."

Dat men bij het lezen van deze definitie een objectief element kan afleiden, hetzij het verblijven buiten zijn/haar land van herkomst en twee subjectieve elementen, hetzij de angst om te worden vervolgd en het feit dat men niet naar het land van herkomst wil terugkeren;

Dat deze vervolging inderdaad ernstig dient te zijn, dat wil zeggen dat het een werkelijk risico betreft het leven of de vrijheid te verliezen;

Dat het bovendien aangenomen wordt dat die vervolgingen niet noodzakelijk gebeurd moeten zijn; dat die in de toekomst kunnen gebeuren voor zoverre die precies op een als redelijk beschouwde angst gegrond zijn.

Dat een redelijke mogelijkheid voldoende is;

Dat, wat de dader van de vervolging betreft, die niet noodzakelijk een officiële autoriteit van het land waarvan sprake dient te betreffen, maar men kan ook spreken van door al dan niet georganiseerde particulieren uitgevoerde vervolgingen als die door de openbare autoriteiten getolereerd worden of zelfs als de autoriteit de veiligheid van haar burgers niet kan verzekeren;

Dat, wat de redenen van de vervolging betreft, die betreffen niet alleen de politieke overtuigingen in de beperkte zin van het woord, hetzij de laatste vermeld reden van de definitie maar die kunnen ook het ras, de godsdienst of de nationaliteit zijn;

Dat een bredere notie die als veiligheidsnet kan dienen voor de gevallen die niet in het kader van de andere noties vallen, wordt het geval van het behoren tot een bepaalde sociale groep door de Conventie van Genève ook voorzien;

Dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) de sociale groep als volgt omschrijft:

" Een groep personen die een karakteristiek gemeen hebben, die anders is dan het risico vervolgd te worden of die als een groep door de samenleving waargenomen worden. Deze karakteristiek zal meestal aangeboren, onveranderlijk of ook fundamenteel zijn voor de identiteit, het geweten of het uitoefenen van de menselijke rechten." (vrij vertaald)

Overwegende dat in casu uit het verhoor zelf van de verzoeker blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om zich de vluchtelingenstatus te laten erkennen;

Dat de tegenpartij nochtans meent dat de vrees die door de verzoeker opgeroepen wordt niet van aard is om tot het bestaan te concluderen van een gegronde vrees van vervolging in de zin van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 noch van een werkelijk risico om ernstige schade te lijden zoals die hierboven omschreven wordt;

Dat deze interpretatie van de Vluchtelingenconventie niet juist is;

Dat mijn verzoeker het uitgelegd heeft dat hij in zijn land van herkomst vervolgingen vreest om reden van het feit dat zijn vader leden was van het Albanees bevrijdingsleger;

Dat de verzoeker ten gevolge van deze deelneming in zijn land van herkomst constant lastig gevallen wordt, namelijk zodat hij informatie betreffende zijn vader meedeelt en ook bij wijze van represailles;

Dat de tegenpartij de toestand die nu in Servië heerst zeer goed kent;

Dat die zeer goed weet dat ondanks de amnestie en de officiële stand van Servië, de personen die één of ander band met de UCPMB en UCK hebben in dat land nog het slachtoffer zijn van onmenselijke behandelingen;

Dat, als mijn verzoeker in casu niet persoonlijk aan dat bevrijdingsleger deelnam, hij toch voor de autoriteiten de enige manier vertegenwoordigt om een druk op zijn vader uit te oefenen;

Dat de tegenpartij ten onrechte meent dat de verzoeker niets kan vrezen bij het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst;

Dat het asiolverhaal van de verzoeker als geloofwaardig beschouwd dient te worden;

Dat het benadrukt dient te worden dat geen tegenstrijdigheid in zijn verhaal opgemerkt werd;

Dat hij onder meer uitlegde dat hij het voorwerp uitmaakte van een huiszoeking door de Servische autoriteiten;

Dat de vervolgingen en de vrees voor onmenselijke behandelingen die door de verzoeker aangehaald worden volledig in het kader van toepassing van de Vluchtelingenconventie d.d. 1951 passen;

Overwegende dat de tegenpartij dus een klaarblijkelijke beoordelingsfout pleegde door te oordelen dat de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker niet toegekend kon worden;

Dat het ook benadrukt dient te worden dat de afwezigheid van bewijs niet ambtshalve de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling met zich meebrengt als het asiëlverhaal waarschijnlijk blijkt, gezien dit coherent is en geen grote tegenstrijdigheden vertoont;

Dat de Raad Van State zich trouwens in deze zin uitspreekt:

" Tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verhalen van een asielzoeker kunnen de Commissaris-Generaal laten menen dat de aanvraag duidelijk ongegrond is voor zoverre die tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het verhaal van de asielzoeker ontegensprekelijk aantasten." (vrij vertaald van R.D.E. nr. 95, blz 552 en volgende);

Dat de door de tegenpartij genoteerde elementen in het kader van de bestreden beslissing op geen enkele manier de geloofwaardigheid van de essentiële elementen van het asiëlverhaal van de verzoeker ontegensprekelijk aantasten;

Dat er dus aan het verhaal van de verzoeker geloofwaardigheid gehecht dient te worden;

Dat de tegenpartij de vluchtelingenstatus van de verzoeker zou moeten erkennen;

Dat de verzoeker naar een bestand in stuk 2 een nieuw document om de geloofwaardigheid van zijn asiëlverhaal te versterken ;

3. Overwegende dat de tegenpartij heeft artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden geschonden zowel als van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980;

Dat volgende artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, moet de Commissariaat-Generaal een beslissing te nemen binnen 15 dagen;

Dat is niet het geval omdat de verzoeker heeft zijn asielaanvraag gedaan op 29/06/2012 en de gewezen beslissing gedateerd is van 17/07/2012;

Dat, aan de andere kant, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bieden waaronder het recht op een eerlijk proces en de keuze van de raadsman ;

Dat UNHCR in zijn commentaar d.d. 08/07/2011 op het wetsvoorstel van 1 februari 2011 had aangegeven dat de versnelling van de asiëlprocedure voor aanvrager aankomen van een "veilig land" kan geen afbreuk doen aan de rechten van de verdediging van de aanvrager ;

Dat de rechten van de verdediging van de verzoeker zijn geschonden in dit geval;"

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Verzoeker voert dan wel de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het EVRM en geeft een invulling van deze bepalingen, maar maakt op geen enkele wijze duidelijk hoe zij *in casu* zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging vooropstelt, zonder meer.

2.3. Aangezien, ten slotte, de bestreden beslissing een weigering betreft tot in overwegingname van een asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker niet met goed gevolg rechtstreeks verwijzen naar artikel 1 van de Conventie van Genève. In de bestreden beslissing wordt immers geen standpunt ingenomen over de al dan niet toekenning van de vluchtelingenstatus, doch wordt slechts vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker als onderdaan van een veilig land van herkomst niet in overweging wordt genomen.

2.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, doordat deze bepaling de verwerende partij opdraagt de beslissing te nemen binnen 15 dagen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De termijn die werd opgenomen in de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet is een ordeterminen waarvan het overschrijden op zich geen aanleiding geeft tot enige sanctie, laat staan tot het verlenen van enige beschermingsstatus aan verzoeker. Verzoeker kan er zich derhalve niet dienstig op beroepen.

2.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals geformuleerd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (hierna: het koninklijk besluit van 26 mei 2012). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Uit de verdere bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten*

en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

–Albanië

–Bosnië-Herzegovina

–India

–Kosovo

–FYROM

–Montenegro

–Servië”

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Servië, luidt het als volgt:

“Voor wat betreft Servië, besluit de Commissaris-generaal als volgt: Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Servië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Servië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Servië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Het kan onder meer gaan om vormen van ernstige discriminatie die als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, zonder dat de nodige bescherming kan geboden worden.”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst”.

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende gesteld:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet duidelijk blijkt dat wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in Servië in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Servië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De verwerende partij is, luidens de motivering, tot deze vaststelling gekomen omdat verzoeker na de door hem geschetste incidenten verschillende malen naar Kosovo en Macedonië ging en telkens naar zijn woonst in Servië terugkeerde, en hij na de bedreigingen die hij zelf kwalificeerde als zijnde de reden voor zijn vertrek nog verschillende maanden in Servië bleef wonen. Vervolgens worden verzoekers verklaringen onder de loep genomen en als merkwaardig bestempeld, niet in het minst omdat deze verklaringen niet stroken met de documenten die verzoeker neerlegde. Verder wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker zelf verklaarde nooit klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten en er geen bewijzen voorliggen van het feit dat zijn vader dat wel zou hebben gedaan, en wordt gewezen op de beschermingsmogelijkheden bij de Servische autoriteiten in geval van feiten van gemeenrechtelijke aard –zoals de door verzoeker aangehaalde bedreigingen- Ten slotte wordt verwezen naar de situatie van de Albanese bewoners in de regio Zuid-Servië, wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen over het functioneren van de gendarmerie niet in tegenspraak is met de voorhanden zijnde informatie doch wordt benadrukt dat deze situatie niet kan worden beschouwd als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verzoeker geen blijk heeft gegeven van een individuele gegronde vrees voor vervolging gezien de ongerijmdheid van het neergelegde document met zijn verklaringen en de inval van 2 mei als een eenmalige gebeurtenis moet worden gezien.

2.9. In eerste instantie moet derhalve worden vastgesteld dat er van een stereotiepe motivering, zoals verzoeker wil doen geloven, geen sprake is en dat wel degelijk rekening wordt gehouden met de situatie in feite van verzoeker.

2.10. Door een theoretische uiteenzetting over de criteria van de vluchtelingdefinitie en door het herhalen van zijn eerdere verklaringen, het benadrukken van het feit dat geen tegenstrijdigheden werden opgemerkt in het relaas, en de afwezigheid van bewijs op zich niet kan leiden tot de afwijzing van de asielaanvraag –zonder evenwel concrete argumenten aan te voeren tegen de motieven van de beslissing, toont verzoeker niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat de verwerende partij, op grond van de motieven in de bestreden beslissing en gebruikmakend van de informatie in het administratief dossier, kennelijk onredelijk of in strijd met de gegevens van het dossier zou hebben besloten dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat het arrest van de Raad van State waarnaar hij verwijst, een gelijkaardige zaak als die van hem betreft, elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht.

2.11. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS